

הרב הלוחם

הרב פנחס (PAUL) רויטמן זצ"ל

הגיבור נפל בקרב האחרון, הקרב נגד מלאך המוות. זהו הקרב בו כולם נופלים, אך במשך כל חייו הרב רויטמן ניצח את המוות ניצח היאוש ניצח את הספק ואת החולשה, לחם וניצח. אכן בכל חייו, הוא לחם ואפשר לכנותו: הרב הלוחם.

הוא לחם בלי תופיים ובלי חצוצרות אלה בשקט ובבטחה ותמיד ניצח. בגיל 15 כבר התחיל להלחם ויסד בעיר מיץ קבוצת "ברית נוער". יותר מאוחר, כאשר פרצה מלחמת העולם השנייה, הוא הקים חוג ללימודי יהדות בעיר טולוז, בא מצא מקלט ומאותה קבוצה קמו רוב מנהיגי המחתרת היהודית בצרפת. למען דעת פעם אחת ולתמיד, שהתורה אינה מקצוע שהוגים בו באופן נינוח באיזה סלון אלה תורה שמתוכה יוצאים למלחמה. הייתה זאת מלחמתו הראשונה של הרב רויטמן, ועל חלקו כגיבור במחתרת הוא קיבל עיטור העוז.

אחרי המלחמה, ממנה ניצל בנס, הוא החליט לוותר על לימודי הרפואה בהם החל ולהקדיש ימיו למען עם ישראל למען רפא את נשמתו יותר מגופו, כדי לשקם את הריסותיו אחרי השואה. לשם כך, הוא נכנס לסמינר לרבנים של צרפת, לא כדי להיות רב מכובד של קהילה, אלא כדי להיות רב של הנוער, כי הוא היה מאוהב בנוער בכל נפשו ובעצמו נשאר תמיד צעיר ברוחו.

לכן בסיום לימודיו הרבניים הוא ויתר לגמרי על קריירה של רב, כדי לעמוד בראש המדור הדתי של מחלקת הנוער והחלוץ של הסוכנות עבור אירופה וצפון אפריקה.

אז איש החזון, החל במלחמתו השנייה, שהיא יסוד "בני עקיבא" בערי צרפת ואירופה. הוא לא ישב בכורסה אלה הפך לרב נודד, כיתת רגליו מרכבת לרכבת בבלגיה, הולנד, סקנדינביה, שווייץ, איטליה, אוסטריה, יוון ופורטוגל, וכן בארצות צפון אפריקה – בונה יסודות ומפיח את רוחו. הוא ספג בהומור את כל התחזיות הפסימיות, האמין במה שהוא עושה וניצח.

אז הגיע מלחמתו השלישית של הרב רויטמן. בתשי"ח יהודים פליטי אלג'יר הגיעו לצרפת, ופוזרו למקומות נידחים. אז, בניגוד לממסד המאובן מול כל האחים המסכנים, הרב רויטמן גייס ביוזמתו האישית מאות אינטלקטואלים יהודים צעירים, שלח אותם אל הפרברים, והקים תנועת "תורה וציון" שהצליחה לשקם כמאה אלף עקורים ולשלבם בחיי הקהילה. אכן, זה היה דרכו של רבנו הלוחם לדבר מעט ולעשות הרבה. וכן הקים תנועת נוער חדשה "תקוותנו" עבור אותו נוער דתי למחצה.

מלחמתו הרביעית היא ניצחון הענווה, כאשר בתור ציוני אמיתי הוא עלה לארץ בשנת תש"ל. האיש החשוב עזב את מעמדו הרם והמכובד כדי להפוך כאן לאזרח מן השורה, מה שתאם את ענוותנותו של אותו אדם, שסירב שיקראו לו רב, אלא רק (Paul) פול בלי שום תואר.

ובכל זאת, הוא פתח במלחמה חמישית מול עזובת שכונות המצוקה הנזנחות, והחליט שיש לתת לאותם האחים עזרה ולאותם הילדים תיקווה. בעזרת כמה סטודנטים מתנדבים הוא הקים את המגביל הישראלי של "תורה וציון" שהוא "תורה בציון" למען עזור למשפחות נזקקות. וכן מול המחסור בתנועת נוער עבור אותם הילדים, הקים את המגביל הישראלי של "תקוותנו" תנועת "צדק". אותם ילדים הנמצאים ברחוב מתקבלים בזרועות פתוחות בלי סלקציה, דתיים מסורתיים או חילוניים מקבלים ארוחות חמות, עזרה לבי"ס, חונכות אישית ומחנות קיץ מסובסדים, והולכים ונבנים כמנהיגות מקומית צעירה. כך אותו רב לוחם, איש חינוך ואיש חזון הקים תנועת נוער חינוכית חברתית לאומית דתית, שחסרה בנוף הישראלי. אכן, זה היה דרכו של הרב רויטמן לא להידחק איפה שלא צריכים אותו אלא להישאר איפה שהוא חסר ולפעול במלוא כוחו.

כן, הרב רויטמן היה קנאי, אך לא קנאי מהסוג המחריב אלא מהסוג הבונה. אדרבא הוא שנא כל מיני קיצוניות, כי ביסודו, הרב הזה היה בן אדם. הוא לא החרים מה שלא מצא חן בעיניו אלא בנה עולמות חדשים. לכן כולם אהבו אותו גם אלו שלא הסכימו איתו. הוא ידע להיות מנהיג בכל המצבים ולראות מה שהאומה צריכה.

לא בכדי, הרבנות בצרפת העניקה לו תואר של GRAND RABBIN - רב גדול - רב ראשי, שאכן הוא היה ראש אמיתי, מנהיג אמיתי. כי תחת המעטה הנחוש של האיש החזק, שכן לב, לב אדם. לא לב של מתייפח אלה לב של אוהב. בענוותנותו הוא לא ידע שההשגחה האלוקית בחרה בו עבור כמה משימות אדירות כולל המשימה האחרונה בה הוא התגלה כאיש הצדק. והרי הוא כתלמיד החכמים האמיתיים שאין להם מנוחה, אלה הולכים מחיל אל חיל. בוודאי הוא מניד עתה עליו את ראשו באי-נחת בתנוחתו האופיינית לו למשמע כל שבחי האמת שאנו מרעיפים על צדיק נסתר זה, גיבור זה, הרב הלוחם, אך אנו מנצלים את היעדרותו כדי לומר לו שאנו כולנו חייבים לו. תודה רבנו תודה.